

Henriëtte Wilhelmina Spiering

Een bekend Engelsch predikant, die door zijn wel-sprekendheid overal volle zalen en kerken met menschen trok, zei eens, toen hij zijn zuster bezocht, een dichteres en schrijfster, die altijd lijdende was en haar kamer moest houden en nu een beetje in den put was: „Ach! wat.... je trekt veel grooter gehoor dan ik, God gebruikt je tot veel grooter werk.”

Aan deze woorden heb ik gedacht, toen ik de eenvoudige advertentie zag staan van het onverwachte overlijden van Henriëtte Wilhelmina Spiering, op acht en zestigjarigen leeftijd, op 3 Januari 1921.

't Kan best zijn, dat geen enkel theologisch of kerkelijk blad een afzonderlijk artikel aan haar zal wijden, maar toch heeft zij grooter gehoor gehad, dan menig predikant.

En als ik er over denk, hoe het kwam, dat zij zoo het hart en de liefde van de menschen heeft gehad, dan kom ik tot de conclusie, dat het was om haar Bijbel.

Want het was, of zij er een eigen Bijbel op nahield. En ik hield zooveel van dien Bijbel van H. W. S.!

Zij had namelijk een bijzondere manier, om al het vertroostende, al het liefelijke, al het helpende uit den Bijbel naar voren te halen.

't Was, alsof zij een bijzonderen blik had op het naar God smachtende menschenhart, en op het aangezicht van den Vader.

Telken jare was haar scheurkalender een blijde vertroosting voor duizenden in den lande en het is menigeen tot groote smart geweest, dat hij dit jaar niet is uitgekomen. En hoevelen is haar Bijbelsch dagboekje niet tot grooten zegen geweest. Het beleefde in 1916 zijn vierden druk, die met de bede, die zij zelf maakte, aanvangt:

Voor 't oude jaar de oude wegen,
Voor 't nieuwe jaar een nieuwen weg,
Geloovig wachten op Gods zegen
Met ernstig, biddend overleg.

Voor 't oude jaar de oude zonden.
In 't nieuwe jaar met Godes kracht,
Zoo menigwerf reeds ondervonden
Het „eigen-ik" aan 't kruis gebracht.

Voor 't oude jaar de oude zorgen,
In 't nieuwe: vrede met uw lot,
Vertrouwend uitzien naar den morgen,
En voortgaan aan de hand van God.

In 't nieuwe jaar, Gods rijksten zegen,
Zijn rust en vrede voor uw hart,
Een keur van bloemen op uw wegen
En God geheiligd vreugd en smart. —

Veel heeft zij ook gedaan voor de Christelijke lectuur van ons land. Menig boek en boekje is door haar vertaald, en de bekende groene boekjes waren bij velen bijzonder geliefd.

Het meest echter van alles is Mejuffrouw Spiering bekend door de oprichting van den Meisjesbond en van het Blad: „Onze jonge Meisjes," nu zes en twintig jaar geleden.

Zij schrijft zelf hierover in het eerste nummer (Oct. 1919) van „Onze Gids": „Het was in den zomer van 1894, dat door „De Vereeniging ter behartiging van de belangen van Jonge Meisjes" plannen werden beraamd tot oprichting van een Maandblad." 1 September nu zond deze Redactrice haar eerste blad ter kennismaking „aan jongeren en ouderen, aan armen en rijken, in welken levenskring of welke omstandigheid zij ook geplaatst waren," de wereld in. Zij diende zich aan alle lezeressen daarin aan als een, die een steun, een leidsvrouw, en een vriendin wenschte te zijn; een steun voor haar op den vaak zoo moeilijken en donkeren levensweg, een leidsvrouw op den weg ten leven, een vriendin voor allen, wier hart zoo wonderlijk ontroerd kan worden, en die raad, hulp en vertroosting behoeven in den levensstrijd. Terzelfder tijd richtte zij ook op „De Bond van Christen Jonge Vrouwen," die in al die jaren zooveel jonge vrouwen heeft omvat en velen heeft geholpen op den smallen weg ten leven.

Een der oudste bondsleden schreef mij dezer dagen: „Hoe droeg zij, al deze jaren door, haar Bondskinderen op haar hart. Hoe leefde zij met allen en alles mede. Hoe wist men dat, wat men haar toevertrouwde, veilig bij haar geborgen was. Mijn ziele-kinderen noemde zij ons — haar bonds-kinderen. Ik hoor haar nog tot ons zeggen: „Als wij trouw en meer gebruik maakten van onze binnenkamer, waar wij met God alleen zijn, hoeveel sterker zouden wij dan zijn in den strijd des levens. Niet in de breedte, niet in de uitbreiding is de zegen Gods te wachten, indien er niet eerst een blijvend afdalen naar de diepte is.""

In September 1911 legde zij haar werk neer. „'t Heeft mij hartebloed gekost," — schreef zij aan eenigen harer vrienden. Maar haar zwakke gezondheid wettigde dit besluit. Nu is zij heengegaan — afgelost — opgeroepen — ingegaan in de heerlijkheid!

In Nederland zal de nagedachtenis in eere blijven aan H. W. S. als een harer beste vrouwen, en in de heerlijkheid was er veel jubel en veel blijdschap, want een der getrouwe dienstmaagden kwam thuis!

A. V. H.-S.

